ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA:

YILDIRIM KAPTAN

(RESİMLİ ROMANIMIZ)

Sayı: 57

75 Krş.

HIZIR MUMYALAR ülkesinde

Yazan: H.F. VEREL Çizen: YILMAZ KARACA

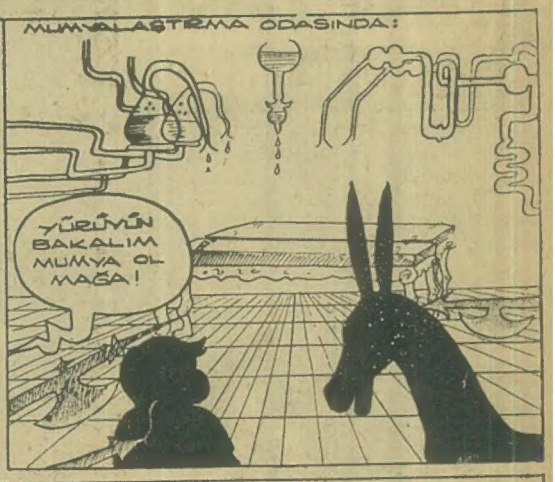

küçük kör

hikâye

YAZAN:
OĞUZ ÖZDEŞ

KÖR, her sabah bu mahalleden geçer, köşenin başına geldiği zaman, görmiyen gözlerini gökyüzüne çevirir ve incecik sesiyle:

— Karemelâ Şeker!...

Diye bağırırdı.

Boynuna asılı duran tablasında yüz kadar karemelâ ve şeker bulundururdu. Sağ elinde de, daima bir çamaşır mandalı taşırdı. Bu mandal, onun parmakları arasından hiç eksik olmazdı; sanki puslasıydı.

Mahalle çocukları, bu küçük ve zavallı körü kendilerine alay konusu edinmişlerdi. Evvelce aralarında oynayan küçük Nejat, gözlerini bir kaza neticesinde kaybedince, bir zaman gözükmemiş, sonra bir gün, ansızın, boynunda bir tabla ile peydah oluvermişti. Mahalle çocukları, ellerinden tutup yardım edecekleri, onun dertleriyle yakından ilgilenecekleri yerde, zavallı Nejat'la alay ediyorlardı. Kimisi eteğinden çekiyor, kimisi tabladaki karemelâlardan alıyor, kimisi de eğleniyordu.

Fakat Nejat, bütün bunları sükûnetle karşılıyor, kendisini rahatsız eden çocuklara:

— Yapmayınız! Yapmayınız! diyordu.

Akşama doğru, çocuklar evlerine çekildiğinden, Nejat, mahallede yalnız başına kalırdı. O zaman, bir taşın üzerinde oturur, titrek bir sesle:

— Karemelâ! Şeker!

Diye bağırmasına devam ederdi.

Akşam oldu mu, Nejat, bir fabrikada çalışan annesinin gelip kendisini almasını beklerdi. Zavallı kör için, herşey, her an karanlıktı.

Bir taşın üzerinde büzülür kalır, akşamın sessizliği çöktüğü zaman, duyduğu bütün seslerin en güzel gelen annesinin:

— Nejat! diye seslenmesi olurdu. Bu ses ansızın kulaklarında çınlar ve iki sevgili kol onu kucaklıyarak evine götürürdü.

O akşam da, gene böyle oldu. Nejat, köşebaşında her zaman oturduğu taşın üzerinde büzülmüş, annesini beklerken:

— Nejat! Haydi, gel yavrum! sesleriyle, sanki daldığı âlemden uyandı.

Annesi elinden tuttu, birlikte evlerine gittiler.

Odalarına varınca annesi, ona hiç ümit etmediği sevinçli bir haber verdi:

— Yavrum Nejat, hastahaneye yatacaksın. Doktorlar, eğer bir başka insan, gözündeki bir adaleyi verirse, senin gözlerinden birinin açılacağını söylediler. Bir kadın sana bunu verecek

Nejat sevinçle annesinin boynuna atıldı. Gözyaşları içinde:

— Demek göreceğim? Ben de herkes gibi yine görmeğe başlıyacağım öyle mi anne? dedi.

— Evet yavrum, sen de herkes gibi artık görebileceksin!

Annenin gözleri de sulanmıştı. Fakat Nejat, o merhamet ve şefkat yaşlarından habersizdi.

Nejat, ertesi gün hastahaneye yattı ve öğleden sonra yapılan ameliyat muvaffakiyetle neticelendi.

Doktor, Nejad'ın gözlerindeki bezi kaldırdığı zaman, odayı ince bir sevinç feryadı kapladı:

— Görüyorum! Görüyorum!

Sabah güneşi Nejad'ın yüzüne vurmuş, yanaklarına doğru yuvarlanan sevinç yaşlarını parlatıyordu.

Doktor sordu:

— Gözündeki adaleyi sana veren, fakat kendi gözünü kaybeden, fedakâr kadını görmek ister misiniz?

— Tabii! Tabii!...

Doktor, Nejad'ın elinden tuttu, dışarı çıktılar. 15 numaralı koğuşun önüne gelince, doktor:

— Haydi içeri gir, dedi.

Nejat içeri girdi. Karyolada bir gözü sarılı bir kadın yatıyordu. Yaklaşınca, bunun annesi olduğunu gördü. Birden bire kalbi burkuldu ve annesinin üzerine kapanarak:

— Anne! Fedakâr annecigim! Sen annelerin en iyisisin! diye hıçkırdı.

Mahalle çocukları Nejat'la alay ediyorlardı.

TARİHİ BÜYÜK TÜRK ROMANI

Dağ Başını Duman Almış

YAZAN:
OĞUZ ÖZDEŞ

TEFRİKA : — 16 —

Kezban:

— Ama, annemi sevmiyorsun, diye cevap verdi. Eğer sevseydin, onu da yanımıza alırdın.

Babası Kezban'ın bu sözüne kızmıştı.

— Kadın kısmının dağlarda işi ne? diye bağırdı.

— Ben de kız değil miyim baba?

— Sen kızsın ama, küçüksün... Yanımda olmandan memnun değil misin? Yoksa beni sevmiyor musun Kezban?

— Annem de yanımızda olsaydı seni daha çok severdim.

Bu sözü üzerine, babası Kezban'ın yanağından öptü.

— Mert ve açık sözlü olduğun için bu öpücüğü hakettin

Sonra yanındaki adamlarına döndü:

— Yarın kaçımızın öleceği, kaçımızın sağ kalacağı belli değil arkadaşlar, dedi. Şunu unutmayın ki, hür olarak yaşanmış bir gün, esaretle geçen bir seneye bedeldir.

Sonradan Kezban öğrendi ki, babasının ve arkadaşlarının izini keşfeden düşman hükûmetin jandarmaları, peşlerine düşmüşler, kendilerini adım adım takip ediyorlardı.

Hakikaten çok geçmeden etraftan silâh sesleri duyulmuş, babası ve adamları hemen siper almışlardı.

Düşmanın jandarma kuvvetleriyle zorlu bir çarpışma başlamıştı. Babası tabancasıyla ileri atılıyor, hasımlarına aman vermiyordu. Konakladıkları yere çok yakın olan bir köyü düşman jandarmaları ateşe vermişlerdi. Herhalde, babasını ve adamlarını köyde barındırdıklarını sanmışlardı. Babası, masum köylülerin çil yavrusu gibi dağılarak kaçıştıklarını görünce çileden çıkmıştı. Elinde mavzeriyle düşman jandarmalarına doğru yürürken bir yandan da bağırıyordu.

— Hele kâfirler... Masum köylüleri öldürmeğe, evleri ateşe vermeğe vicdanınız nasıl müsaade ediyor?

Çarpışma gece yarısına kadar devam etmiş, babasının yanında bulunan adamlardan yarısı ölmüştü. Fakat düşman hükûmetin jandarmaları, kendilerinden daha fazla kayıp verdikleri için, selâmeti kaçmakta bulmuşlardı.

Kezban da bu çarpışmaya seyirci kalmamış, ölen adamlardan birinin tabancasını alarak, düşman jandarmalarına birkaç el ateş bile etmişti.

Sabah olup da, düşman jan-

— Hele kâfirler... Masum köylüleri öldürmeğe, evleri ateşe vermeğe vicdanınız nasıl müsaade ediyor?

özden tamamen kay-
babası Kezban'ın ya-
nını okşayarak:

— Yaman bir Türk kızısın Kezban, dedi. Bu yaşta ata binmesini, silâh kullanmasını öğrendin... Artık ölsem de gam yemem...

Hakikaten babası ondan sonra daima Kezban'la iftihar etmişti. Bir yolunu bulup, annesini ve ninesini yanına alan babası, bir gece yarısı, düşman işgalinde bulunan topraklardan kaçarak, anavatana gelmiş ve Aydın havalisindeki Canveren köyüne yerleşmişlerdi.

Yıllar sonra Kezban büyüyüp koskoca kız olduğu zaman bile babası:

— Bir gün vatanın tehlikeye düşerse, çok küçük yaşlarında kullandığın silâha sarılacak ve düşmana aman vermiyeceksin... Babanın kızı olduğunu herzaman ispat edeceksin. Yoksa ahrete gözüm açık giderim Kezban, derdi.

Babası, Çanakkale savaşlarında bir düşman mermisiyle ruhunu Allaha teslim ederken son sözleri şu olmuştu:

— Kızım Kezban'a haber verin... Benim yerimi cephe gerisinde o alsın... Benim yapamadığım kahramanlıkları o yapsın...

Kezban, babasının ölürken söylediği son sözlerini şimdi yerine getirmekten büyük bir gurur duyuyordu.

GİZLİ EMİR

VI

Kudret, çete harekâtının başladığından altı ay sonra, 23 Nisan 1920'de Ankara'da kurulmuş olan Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükûmetinden gizli bir emir aldı.

«Çok mahremdir» kaydıyla gelen bu emir üzerine Kudret derhal Mülâzım Orhan'la, Fethi Çavuşa haber göndererek bir müddet için çetesinin başından Kezban'la birlikte ayrılmak mecburiyetinde bulunduğunu, acele kendi çetesinin başına itimat ettikleri bir adamı yollamalarını bildirdi.

Haberi alan Orhan'la Fethi, o kadar meraklandılar ki, derhal ikisi de birer ata binerek, yıldırım süratiyle Canveren çetesinin bulunduğu yere geldiler. O sırada Kudret'le Kezban da yol hazırlığı ile meşgullerdi. Canveren çetesine ilk ulaşan Fethi Çavuş olmuştu.

Yüzbaşı Kudret'in çadırından içeri girince birden irkildi.

(Devamı gelecek sayıda)

ŞEREF KÖŞESİ

Ortaokulda iftihar listesine geçenler

Timur ÇANKAR ☆ Lüleburgaz Lisesi, Sınıf 1/C, No. 73

Pervin ÇINAR ☆ İzmir, Eşrefpaşa Kız Orta Okulu, Sınıf 1/F, No. 172

İlkokulu "Pekiyi" derece ile bitirenler

Ahmet SÜER ☆ Samsun, Mustafa Kemal İlkokulu, S. 5/A, No. 472

İlhan ÖKTEN ☆ Çatalca, Bahşayiş Köyü İlkokulu, Sınıf 5 No. 1

Yaşar KOŞMA Kayseri, Kadı Burhanettin İlkokulu, Sınıf 5/A, No. 703

İlkokulun 1 - 4. sınıflarını "Pekiyi derece ile geçenler

Ö. Faruk DEMİRAY ☆ Karaahmetpaşa I. İlko. 3/C, No. 547
Tarık DEMİRAY ☆ Karaahmetpaşa İlkokulu S. 3, No. 279
Engin ERKİNER ☆ Adana, Birinci İnönü İlkokulu, S. 3, 279
Kür Şad ÖCAL ☆ Eskişehir, Gazi İlkokulu, S. 2/B, No. 39
Süyüm Bige ÖCAL ☆ Eskişehir, Fazi İlkokulu, S. 1/A, No. 61
Serpil SİNOP ☆ Beyoğlu, İstiklâl İlkokulu, S. 2/C, No. 275
Hakan ÜLKER ☆ İzmit, Yenidoğan İlkokulu, S. 3/B, No. 135
Nezih GÜLER ☆ Ankara, Fatih İlkokulu, S. 2, No. 318
Macit BAĞCI ☆ İstanbul, 3. Selim İlkokulu, S. 2/A, No. 1
İmer ARDA ☆ İstanbul, Kocaragıppaşa İlkokulu, 4/A, No.547
Deniz GÜRSOY ☆ Şişli, Kaptan Paşa İlkokulu, Sınıf 4/A
Kenan SÜVEREN ☆ Mudanya, 12 Eylül İlkokulu, S. 3, No. 126
İ. Ragıp PASİNLİ ☆ Beşiktaş, Şair Nedim İlkokulu, S. 2, 139
Filiz KAPTAN ☆ Karabük, Atatürk İlkokulu, 2/B, No. 513
Deniz KAPTAN ☆ Karabük, Atatürk İlkokulu, 1/C, No. 665
M. Cemalettin HATİP ☆ Defterdar Ebussuut İlko. 3/A, No. 8
Numan UYANUSTA ☆ Eskişehir, Şeker İlko. S. 1/B, No. 132
Sinan BASKAN ☆ Beyoğlu, Cihangir İlkokulu, S. 1, No. 27

ÖĞRETMENİNİZ DİYOR Kİ

Eski Günler...

YAZAN: SADIK ÖVET

SABAHLEYİN uyandı. Günün sıcaklığı başlamak üzere idi. Dalgın gözlerle bir noktaya bakmağa başladı. Sonra içi sıkılır gibi oldu. Yatağından kalktı. İçerden annesi kahvaltıya çağırıyor: «Haydi gel çocuğum, herşey hazır» diye sesleniyordu. Üzgün, üzgün cevap verdi:

— Geliyorum, anneciğim.

Fakat nedense canı birşey istemiyordu. Balkona çıktı. Dirseğini kenara dayadı. Avuçlarını çenesine koydu. Her taraf güzeldi. Dallarda kuşlar uçuşuyor, karşı çayırda çocuklar görünüyordu. Fakat o bunlara bakmıyordu. Düşünüyor, yüreğinin ezildiğini hissediyordu. İçerden gene annesinin sesini duydu:

— Nerdesin, seni bekliyorum. Âdeta yeniden uyanır gibi oldu. Ezik, hıçkırıklı bir sesle:

— Geliyorum, anneciğim!

Annesi tuhaf gelen bu cevaptan meraklandı, endişe ile yürüdü, odaya göz attı. Çocuğunu göremeyince balkona ilerledi. Onu köşede düşünüyor gördü. Dikkatle baktı, garip şey, dedi. Çocuğumun gözleri yaşlı idi. Dalgın dalgın duruyordu. Hemen:

— Ne var yavrum?

Çocuk annesine yaşlı gözlerle kuvvetsiz, hasta bir insan gibi baktı ve:

— Birşey yok anneciğim, canım birşey istemiyor.

Annesi onun bu durumu karşısında biraz telâşlandı:

— Hasta mısın? Söyle bakayım, beni üzüyorsun!

Çocuk sanki boşlukta kalmış gibi oldu. Annesine sarıldı, gözlerinden yaşlar boşandı ve:

— Anneciğim, dedi, öğretmenim, arkadaşlarım hatırıma geldi de...

Evet çocuklar, bu arkadaşınız çok içlidir. Aranızdan daha yeni ayrılmıştır. Fakat geçen günler birdenbire hatırına gelmiştir. Yalnız daha şimdiden eski günleri, arkadaşlarını hatırlayıp ağlarsanız ilerisi için gözyaşlarınız kalmaz. Gezin, eğlenin, daha okula çok zaman var.

☆☆

AKŞAM geç yatmıştı. Arkadaşları gelmiş, çardağın altında oturmuşlar, oynamışlardı. Biraz da yorulmuştu. Ertesi gün için buluşmak ve gezmek için anlaşmışlardı. Zaten okul kapanalı ne kadar olmuştu. Bunları düşünürken kendinden geçti. Henüz uykusunu alamadan arkadaşları gelmişler, onu uyandırmışlar:

— Haydi kalk okula gidiyoruz, diye sesleniyorlardı.

Şaşırdı, daha şunun şurasında kaç gün olmuştu. Acaba çantası nerede idi. Kitaplarını nereye koymuştu. Durumu kavrayamıyor, hangi dersler vardı, diye söyleniyordu. Kendini sınıfta buldu. Herkes derslerini yapmış, ödevlerini sıralarının üzerine koymuştu. Hâlâ kendinde değildi. Şaşkın şaşkın etrafına bakıyordu. Arkadaşları soruyorlardı o da:

— Bilmiyorum, bilmiyorum, diyor, kendini dışarı atmak istiyordu. Öğretmen derse kaldırmasın diye arkadaşının arkasına saklandı. Hay aksi şeytan, öğretmen onu görmüş, sormağa başlamıştı. Tekrar «Bilmiyorum, bilmiyorum!» diye bağırmağa başlamıştı. Bu sesleri duyan annesi, içerden koştu, merakla:

— Ne oluyorsun çocuğum? Bu ne hal! Yastığın altından ne bağırıyorsun?

Çocuk uyandı, etrafına bakındı. Gözlerine inanamıyordu. Yatağında idi. Karşısında işte annesi vardı. Ona:

— Haydi kalk, kahvealtını yap, arkadaşların geldi, diyordu.

Nihayet işi anladı, gülümseyerek:

— Anneciğim rüyada kendimi okulda arkadaşlarımın arasında gördüm. Daha tatilin başındayız değil mi?

İşte çocuklar, tatil bu. Kimisi içlenir, kimisi hislenir, kimisi rüya görür, kimisi gezer, oynar. Bu arkadaşınız da haklı doğrusu. İnsan zamanında eğlenemezse dersi de, işi de yapamaz.

Balkona çıktı. Dirseğini kenara dayadı. Avuçlarını çenesine koydu...

— Ne oluyorsun çocuğum? Bu hal ne? Yastığının altından ne bağırıyorsun?

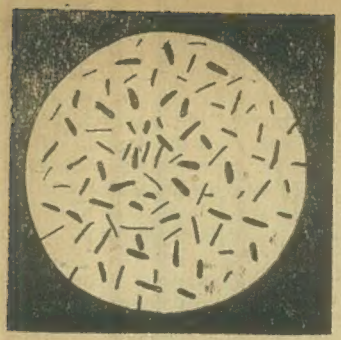

MİKROP NEDİR?

Mikroplar, insan gözünün göremiyeceği kadar küçük, canlı varlıklardır. Bunların yapılışları çok basittir. Fakat çok tehlikelidirler. Mikrop her yerde vardır. Havada, suda, toprakta, üstümüzde, elimizde, yüzümüzde... Ve bunlardan kurtulmak da imkânsızdır. Hergün, nefes aldığımız hava ile, yediğimiz şeylerle binlerce, milyonlarca mikrop içimize girer. Vücudümüzün her tarafına dağılır. Lâkin bu mikropların hepsi zararlı değildir. Bazıları da faydalı mikroplardır. İşte biz bunların sayesinde zararlı olanlarla boğuşuruz. Ve onları yok ederiz.

Hasta olmamız, zayıf düşüp zararlı mikroplara karşı koymamız demektir.

İnsan hayatı, hem içten ve hem de dıştan sürekli bir boğuşma ile geçer.

Mikroplar çok küçük oldukları halde pek büyük işler yaparlar. Hele milyonlarcası bir araya geldi mi, karşı koymak pek güçtür.

Peki, acaba bu mikroplar ne kadar yaşar? Onlar hiç ölmez dersek sakın şaşmayınız. Çünkü bunlar ikiye ayrılmak suretiyle çoğalırlar. Yani bir tanesi ortadan bölünüp iki tane olur. İşte buna siz isterseniz ölüm deyiniz. Biri ortadan yok olmuş, yerine iki tane üremiştir. Bunların doğması da ölmesi de aynı şekildedir. İsterseniz şöyle diyelim: Mikroplar, bir sebep olmadıkça kendi kendilerine ölmezler. Daima yaşarlar ve çoğalırlar. Fakat insanlar onları kaynatmak veya şiddetli baskı altına almak suretiyle öldürebilirler. Zehir de ölmelerine sebep olur.

BUNLARI BİLİYOR MUSUNUZ?

Elmastan daha katı birşey olmadığına göre elmaslar nasıl traş edilir?

Fizikte bir kaide vardır. Sertlikleri eş olan iki şey birbirine sürtülünce zamanla ikisi de müsavi miktarda aşınırlar. Onun için elmaslarla uğraşanlar da daha aşağı cins mücevherlerden yapılma elmas başlı elmas traşlar kullanırlar. Elmasları kesmek için hususi matkaplar, testere ve tamponlar vardır.

Sivrisinekler insan bulunmayınca ne yaparlar?

Sivrisineklerin sadece dişileri kana muhtaçtır. Sivrisinek hanımlar nedense insan kanını başka mahlûkların kanına tercih ederler, ama insan olmıyan yerlerde vahşi hayvan ve kuşların, hattâ yılan gibi soğukkanlı hayvanların sırtından geçinirler. Hayvan da bulamazlarsa bir müddet nebat usareleriyle yaşamaları mümkündür!

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ

Size üç sual soruyoruz. Cevap veriniz. Böylece kendi kendinize bilginizi ölçmüş olacaksınız. Cevaplarınızın doğru olup olmadığını anlamak için de 25. sayfaya bakınız. Doğru cevaplar orada yazılıdır.

Eyfel kulesi hangi şehirdedir?
1 - Londra'da mı?
2 - Paris'te mi?
3 - Kahire'de mi?

Verem mikrobunu kim buldu?
1 - Doktor Koch mu?
2 - Pastör mü?
3 - Jenner mi?

Napolyon ilk defa hangi adaya sürülmüştü?
1 - Korsika'ya mı?
2 - Sicilya'ya mı?
3 - Elba'ya mı?

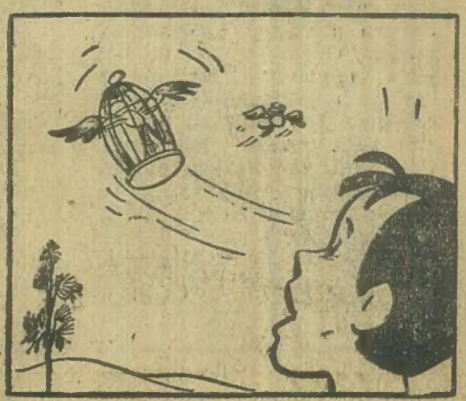

Hayvanlar Âlemi

Fil Mezarlığı

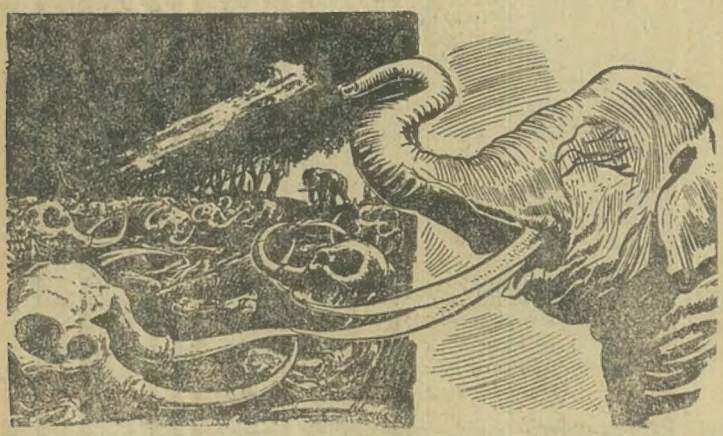

Filler mezarlıklarını kendilerinden başka kimselerin ayak basamıyacağı yerlere yaparlar.

Tabiat bilgisinde öğretmenleriniz sizlere hayvanlardan bahseder. Kediyi, köpeği, kuşları, sansarı, horozu... Ne bileyim, daha birçok hayvanı öğdenirsiniz. Ama o derste adı geçen hayvanların çoğu hergün görebileceğiniz yaratıklardır.

Bunların dışında, bizim memleketimizde yaşamıyan, başka hayvanlar bulunduğunu da şüphesiz bilirsiniz. Sinemalarda maymunları, aslanları, kaplanları ve filleri görmüşsünüzdür. İşte ben sizlere, bu yazıda, böyle, memleketimizde yaşamıyan hayvanlardan ve onların tuhaf taraflarından bahsedeceğim.

Fil dedim de aklıma geldi. Önce ondan başlıyalım. Tabii, filin gayet iriyarı, koskoca bir hayvan olduğunu duymuşsunuzdur. Gücü, kuvveti de boyuna uygundur. Hortumiyle bir ağacı kökünden yakalayıp sökebilir. Lâkin fil bu kuvvetini kötü işlerde kullanmaz. Çok akıllı bir hayvan olduğu için, insanlara çabuk alışır ve birçok hizmetler eder.

Hindistan'da fillere pekçok işler gördürürler. Sırtlarına, balkon biçiminde ufacık köşkler oturtup içlerine girer ve fil sırtında yolculuğa çıkarlar. Ağır şeyleri, fillere taşıtırlar. Fillerle yırtıcı hayvan avına çıkarlar. Filleri Avrupa cambazhanelerinde de kullanırlar. Bu cambazhaneler, gezgincidir. Her gittikleri şehirde koca çadırlar kurmaktadır. Bu çadırların kuruluşunda fillerin büyük hizmeti görülür. Çadırın direklerini onlar diker, iplerini onlar gererler.

Filin, ağzının iki yanında her biri 80-100 kilo ağırlığında iki tane boynuz gibi sivri dişi vardır. Bu diş, çok sert ve çok güzel birşeydir. Fil dişinden kutular, tesbihler, boncuklar, ağızlıklar, taraklar yapılır. Bilârdo oyununun topları da fil dişindindir.

Eskiden Afrika'da yakaladıkları zavallı yerlileri zincire vurup gizlice Amerika'ya götürüp satan korsan gemileri, yolda bir hükûmet gemisine rastladıkları zaman:

— Amerika'ya fil dişi götürüyoruz! derlermiş.

Onun içindir ki, Avrupalılar, esir ticaretinin avına, yüz yıllarca «Fil dişi ticareti» adını verip gitmişlerdir.

Fillerin hayatında en esrarlı şey nedir bilir misiniz? Fillerin ölmeleri!

Evet, fillerin uzun zaman yaşadıklarını, 200-300 yıllık ömürleri olduğunu herkes bilir ama ihtiyarlıyan bir filin nerede öldüğünü kimse bilmez. Çünkü Afrika ve Hindistan'da gezen gezginler, hiçbir yerde fil iskeletine rastlamadıklarını söylerler. Bu uğurda uzun araştırmalar yapanlar, ihtiyar fillerin, ölecekleri zamanı önceden hissederek, balta girmemiş ormanların gizli bir yerine çekildiklerine inanmak zorunda kalmışlardır. Hattâ, düşünmüşler, taşınmışlar, öleceklerini sezen fillerin, gidip hep aynı yerde ölmeleri lâzımgeleceğini hesaplamışlardır... Yani bir fil mezarlığı! Düşünün bir kere, yüzyıllardır orada ölüp giden fillerin kimbilir nekadar dişi birikmiştir. Bu dişleri bulacak insan milyoner olmaz mı?

Tabii pek çok kimseler fil mezarlığını bulmak ümidiyle Afrika'yı ve Hindistan'ı karış karış gezmişler, lâkin bu mezarlığı şimdiye kadar kimse bulamamıştır. Adam Peakros adlı bir İngiliz gezgini, Hindistan'ın balta girmemiş ormanlarında yaşıyan vahşi yerlilerle birlikte fil mezarlığını aramış, fakat nihayet sık ormanların öyle bir yerine gelmiş ki, oradan gerisin geriye dönmüş. Yazdığı kitapta şöyle diyor:

«Fillerin bir mezarlığa çekilip orada öldüklerine inanıyorum. Zaten fillerin vatanında yaşıyan yerliler de bunun böyle olduğunu söylüyorlar. Fakat fil mezarlığına onlar, korkularından gidemiyor. Ben ise çok uğraştığım halde gidemedim. Zira filler bu mezarlığı, kendilerinden başka kimsenin ayak basamıyacağı kadar zor bir yerde yapmışlardır.»

Ayni gezgin, Afrika'da gezerken gayet acayip bir vaka görmüş. Onu da anlatıyor. Ben de size anlatayım:

Arkadaşlariyle beraber, bir akşam bir su kenarında çadır kurup yatmışlar. Geceleyin korkunç bir hışırtıyla uyanmışlar... Bir de bakmışlar ki, suyun karşı kıyısında, yerde sürülerle birşeyler geliyor. Yerlilere sormuşlar. Meğerse bu gelenler, güney Afrika'da bulunan bir nevi kanatsız çekirgelermiş... Gezginler sanmışlarki, bu çekirgeler, su kenarına gelince geçemiyecek, duraklıyacaklar... Halbuki öyle olmamış. Kanatsız çekirgeler, suyun öbür kıyısına ulaşınca, birbirlerinin üstüne çıkıp toplana toplana koskoca bir kar topu haline gelmişler. Bu çekirge topu kendi kendine yuvarlanmaya başlıyarak suya atlamış ve suda da yuvarlanarak bu kıyıya doğru yüzmeğe koyulmuş... Meğerse toptaki çekirgeler, boyuna aşağıya doğru yürür ve böylelikle topu döndürürlermiş...

Dev insan

Bilgi, fen ve teknik sayesinde her türlü başarı ve dayanma kabiliyetlerimiz o kadar arttı ki dedelerimizden biri bize baksa, bizi sahiden dev halinde görecektir.

Bir gözümüzde uzakları gören teleskop, bir gözümüzde mikropları gören mikroskop, altımızda tayyare, ellerimizde vinç, kulaklarımızda radyo ve ayaklarımızda da şimendiferle otomobil oldukça bizim devlerden farkımız mı kaldı?

BİLMEM okudunuz mu? Çok meşhur bir çocuk hikâyesi vardır. Swift adlı bir İngiliz yazarı yazmış: Adı da «Güliver Devlet Ulkesinde» dir. Ben, sizin yaştayken okumuştum. Düşünün bir kere... Bizim gibi bir insan, bir gün devler memleketine gidiyor. Koca koca, güçlü, kuvvetli insanlar... Gemileri, kâğıttan kayıklarmışcasına havaya kaldırıyorlar. Güliver'i avuçlarında gezdiriyorlar... Ben, o kitabı okuduğum zaman hayretler içinde kalmış ve kendi kendime:

— Ah, demiştim, neden bugün böyle devler yok?

Aradan yıllar geçti. Bugün düşündüğüm zaman, çocukluğumda akıl edemediğim şeyi, pekâlâ biliyorum... Kim demiş, bugün devler yok diye? Pekâlâ var... İşte biz insanlar, birer dev haline gelmedik mi? Tanrının bize verdiği her türlü gücü ve kuvveti, yüz misli, bin misli artırmadık mı? Hepimiz birer dev olmadık mı?

Sayayım da bakın!

Tanrı bize iki göz vermiş. Önüne bir çift gözlük takınca daha iyi görür oluyoruz. Elimize bir dürbün aldığımız vakit birkaç kilometre öteyi, burnumuzun dibine getirebiliyoruz. Nihayet, gözümüzü bir teleskobun camına dayadık mıydı, binlerce kilometre uzaktaki şeyleri pekâlâ seçiyor, yıldızları görüyor, ayı, elimizle tutacak kadar yakına getiriyoruz. Demek ki, gözlerimiz, sahiden birer dev gözü haline geldi...

Yalnız gözlerimiz mi?

Eskiden insanlar, ancak yanlarındakilerle konuşabilirlerdi. Nihayet, bilemediniz, seslerinin yettiği kadar uzaktakilere bağırıp anlaştıkları da olurdu. Halbuki şimdi telefonu açıyorsunuz, Ankara ile, İstanbul'la, Adana ile... Hattâ Londra ile konuşuyorsunuz. Hem de nasıl? Sanki karşı karşıya imişsiniz gibi... Daha olmazsa telsiz telefon var! Amerika ile de konuşabiliyorsunuz. Radyoyu açtınız mıydı dünyanın öbür ucundan söylenenleri, hemen karşınızda söyleniyormuşcasına dinlemeniz işten bile değil. Demek kulaklarınız da dev kulağı oldu!

Bir insan, eliyle ne kaldırır? Pehlivan olsa, kaldıracağı nihayet 150 kilodur. Halbuki vinç denen bir makine icadettik. Beş tonu, yani beş bin kiloyu, on bin kiloyu, elli bin kiloyu, kuş tüyü imiş gibi kaldırıyor. Devler, sahiden var olsalardı, bukadarını kaldırabilirler miydi sanki? Onları bile geride bıraktık!

Ayaklarımız, yani yürüme ve yol alma ve hızlanma alanındaki başarılarımız da öyle!

Tirene biniyoruz, dedelerimizin altı ayda aldığı yolu altı saatte alıyoruz. Dahası var: Gemilerimize biniyor, Okyanuslar üstünde rahat rahat geziyoruz... Bütün bu araçların bize verdiği imkânlar, bizi sahici birer dev haline getirmeği mi? Çizmeli kedinin bir adımda bir fersah aşan çizmelerini çoktan geride bırakmadık mı?

Ama, göklerde uçuşumuz, suların diplerinde gezişimiz yanında,bunlar yine hiç kalır.

Burnumuzun koku alma başarısını bile arttırdık. Son zamanlarda icad edilen bir ufacık âlet, nerede insan burnunun alamıyacağı zehirli kokular varsa, onların yerlerini belli ediveriyor.

Cildimizi, derimizi de dayanıklı bir hale getirdik. Yünlü, pamuklu, ipekli, deri ve daha binbir çeşit suni giyecek dokuması yetmiyormuş gibi, şimdi bir de ateşe dayanıklı asbest bezleri ortaya çıktı. İtfaiyelerle tayyarecilere giydiriyorlar. Bunları giyenler, birkaç dakika alevler içinde kalabiliyor ve vücutlarına hiçbir şey olmuyor. Bir gün gelecek hepimiz, bu elbiseleri giyeceğiz ve o zaman artık ateş bize dokunamaz olacak?

Bilgi, fen ve teknik sayesinde her türlü başarı ve dayanma kabiliyetlerimiz okadar arttı ki, dedelerimizden biri bize baksa, bizi sahiden dev halinde görecektir. Hakikaten dev olduk! Sahici birer dev!

ÇOCUK HAFTASI ANSİKLOPEDİSİ

Bu sayıdan itibaren her hafta bu sayfada «ÇOCUK HAFTASI ANSİKLOPEDİSİ» başlığı altında sizlere faydalı ve meraklı bilgiler vermeğe başlıyoruz. Bu bilgiler hem kütürünüzü arttıracak, hem de ilerde mecmuanızın içinde bir ansiklopedi teşkil edecektir.

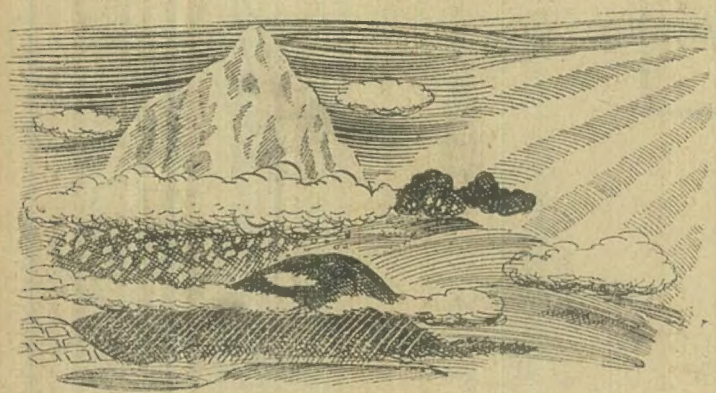

İKLİM NEDİR?

İklim bir bölgede belli bir süre devam eden hava şekline denir. Ortalama ısı, ortalama yağmur ve ortalama rüzgâr bir yerin iklimini meydana getirirler. Enlem, boylam daireleri ve deniz seviyesinden yükseklik te önemlidir. Kuzey ve güney kutupları daimi olarak soğuk, güneşin ışıklarının dikey düştüğü iki kutup arasındaki bölge de son derece sıcaktır. Buraya Sıcak Mıntaka denir.

Sıcak Mıntakayla, kutuplar arasında mutedil bölge uzanır. Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere bu mutedil iklim bölgesindedirler. Aynı zamanda Avrupa'nın ve Asya'nın büyük bir kısmı da bu bölge içindedir.

Hangi bölge olursa olsun, memleketlerin çoğunun belli bir iklimi vardır. Güneş ışıklarından ayrı olarak öyle şeyler vardır ki bunlar, iklimler arasındaki değişikliği meydana getirirler. Meselâ yüksek dağlarda hava, aşağılardan daha soğuktur. Okyanuslardaki akıntılar da iklimin değişmesi üzerinde önemli rol oynarlar. Alaskanın güney-doğu sahilinin çok Japon sıcak su akıntısı iklimi soğuk olacağı akla gelir. Fakat ılıklaştırmıştır. Rüzgârlar, Sibirya'da olduğu gibi havayı daha da çok soğuturlar. Yağmur da daha rutubetli yapar.

TARİH BOYUNCA HABERLEŞME

Eski zamanlarda tek haberleşme şekli ağızla, davula darbelerle veya dumanla yapılan işaretlerle yapılırdı. Sonraları insanlar küçük toprak levhalar ve kâğıt üzerine yazı yazmağa başladılar. Bunlar okumaları başkalarına da taşınabilirdi. Fakat son yüz sene içerisinde bir çok haber gönderme vasıtaları icad edilmiştir.

Hemen hemen yüz yıl kadar önce Mors ilk telgrafı düşünen adamdır. Telgraf kısa uzun fasılalarla bir ışığı yakıp söndürmek gibi birşeydir. Sadece ışık yerine elektrikle işleyen bir düğme kullanılmaktadır. Mors, bugün hâlâ kullanılmakta olan Mors alfabesini bu düğmenin çıkardığı tik-taklardan meydana getirmiştir.

Alexander Graham Bell ise yetmiş yıl kadar önce telefonu keşfetti. 1901 de Marconi, okyanusun bir yanından öbür yanına haberi hiç tel kullanmadan gönderilebileceğini buldu. Bunu bir yanda bir nakledîciyle elektrik temin edip, bunun neşrettiklerini diğer yanda bir alıcı kaydediyordu. Böylece keşfedilen telsizle bugün ekseriyetle radyo denmektedir.

Bu keşifleri takip eden yıllarda birçok insanlar havadan müzik ve sesleri göndermeğe çalıştılar. Her insan radyoyu daha mükemmel bir duruma getirecek olan birşey keşfetti. Şimdi dünyanın her tarafından yükselen musiki nağmelerini, konuşmaları radyo vasıtasiyle dinleyebilmekteyiz. Televizyonlar hem sesi, hem de ışığı alan radyolardır. Onun için hem dinlemekte, hem de seyretmekteyiz. Radar ise yüksek frekanslı radyo dalgalarını kullanır.

Yıldırım Kaptan

PATLAYAN YILDIZ

YILDIRIM KAPTAN UZUN BİR DİNLENMEDEN SONRA TEKRAR İŞİNİN BAŞINA DÖNDÜ.

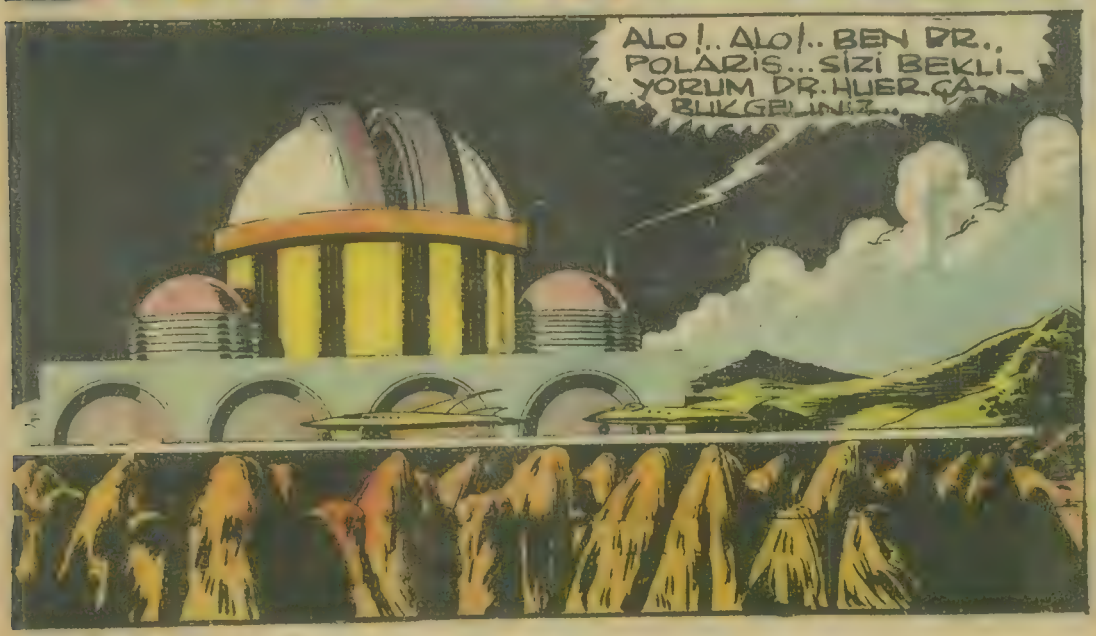

NE VAR, NE OLUYOR POLARİS?..
GÖKYÜZÜNE BAKIN DA NE OLDUĞUNU GÖRÜN.
AMAN ALLAHIM!.. BİR SÜPERNOVA PATLIYOR. BU BİZİM İÇİN KORKUNÇ BİR TEHLİKE OLABİLİR..
ANLATSANIZA NE OLUYOR? MERAKTAN ÇATLAYACAĞIM..
SÜPERNOVA PATLAYAN YILDIZ DEMEKTİR.
BÖYLE BİR YILDIZ PATLADIĞI ZAMAN DA ETRAFA ÖLDÜRÜCÜ KOZMİK IŞINLAR GÖNDERİR. BU IŞINLAR DÜNYAMIZA GELDİĞİ TAKDİRDE İNSANLIĞI MAHFEDEBİLİR. HAYDİ ÇABUK OLALIM!.. BİRAN ÖNCE MERKEZE GİDİP HABER VERELİM..
O SIRADA, TEHLİKELİ CANİLERİN HAPSEDİLDİĞİ GÜNEY ATLANTİKTEKİ ŞEYTAN ADASINDA..

DİKKAT BÜTÜN MU-
HAFIZLAR DİKKAT!
CASUS DAVSON
KAÇIYOR.
KURTULDUM! ŞİMDİ
GİDİP KARIM JAN'I BUL-
MALIYIM...
GÖKYÜZÜNDE
PATLAYAN YIL-
DIZ ETRAFA Ö-
LÜM ISINLARI
YAYMAKTA DE-
VAM EDİYORDU.
O SIRADA, MEKSİKA-
NIN ISSIZ BİR ÇÖLÜN-
DEKİ BİR KULÜBEDE
GENÇ BİR KADIN BİRİSİ-
Nİ BEKLİYOR..
DAVSON KENDİSİNİ
BURADA BEKLEMEM
İÇİN HABER GÖNDER-
MİŞTİ. AMA HALÂ
GELMEDİ..
JAN!
AH SEVGİLİM!..
NE VAR, NE O-
LUYOR, ANLAMI-
YORUM?. SEN
ŞEYTAN ADASIN-
DA KÜREĞE MAH-
KÛM DEĞİL MİY-
DİN?. PEKİ NA-
SIL OLDU DA..
SONRA ANLATI-
RIM JAN. ŞİMDİ
HERŞEYDEN ÖN
CE ELİMİZE
GEÇİREBİLE-
CEĞİMİZ KA-
DAR YİYECEK
ALIP KAÇ-
MALIYIZ.

GÖKYÜZÜNDE, UFAK BİR YILDIZA GİDER, YAKALANMAK TEHLİKESİNDEN UZAK BAŞBAŞA YAŞARIZ..
DİKKAT!.. DİKKAT!.. BÜTÜN DÜNYALILARA BİLDİRİYORUZ GÖKYÜZÜNDE BİR YILDIZ PATLAMIŞTIR. UZAY ÖLÜM IŞINLARIYLA DOLUDUR. HAVADAKİ BÜTÜN UÇAKLARIN DERHAL DÖNMELERİ....
O SIRADA DÜNYANIN İDARE MERKEZİNDE..
BAYLAR!.. BÜYÜK BİR TEHLİKE İÇİNDEYİZ. PATLAYAN YILDIZIN SAÇTIĞI IŞINLARI DÜNYAMIZA ERİŞTİĞİ TAKDİRDE HEPİMİZ MAHFOLACAĞIZ.
DEMEK DÜNYA İLKÇAĞLARDA O KORKUNÇ HAYVANLARIN DEVRİNE DÖNECEK.!
EVET, İNSANLAR MAHFOLDUKTAN SONRA, CANAVARLAR ÜREYECEK
BUNUN ÖNÜNE GEÇEBİLMEMİZ İÇİN TEKÇAREMİZ VAR. DERHAL BİR FEDAİNİN GÖKYÜZÜNE FIRLAYIP BU ÖLÜM IŞINLARININ YAYILIŞ HIZINI ÖLÇMESİ LÂZIM.. BU İŞİ SEN YAPABİLİRSİN YILDIRIM!
GELECEK SAYIDA: ÖLÜM DALGALARI

BİRDEN YER YARILDI. KARŞILARINA BÜYÜK BİR TAŞ KAPAK ÇIKTI...
ŞİMDİ HALKASINDAN TUTUP KAPAĞI KALDIR..
ALÂEDDİN KENDİSİNE AMCASI OLDUĞUNU SÖYLEYEN SİHİRBAZLA KIRLARA DOLAŞMAĞA ÇIKMIŞTI...
ALÂEDDİN ve SİHİRLİ LÂMBASI
4
KALDIRAMAM ÇOK AĞIR..
BÜTÜN KUVVETİNLE ÇEK KALKAR..
A..A..NE TUHAF!.. KAPAK KALKTI.
ŞİMDİ DELİKTEN İÇERİ GİR. BAK DİKKAT ET.. NE DERSEM AYNEN YAPACAKSIN.
BU KAPININ ARDINDA BİR MEYDANLIĞA AÇILAN ÜÇ BÜYÜK ODA GÖRECEKSİN. ORADA RASTLIYACAĞIN HİÇ BİRŞEYE DOKUNMA!..

ÜÇÜNCÜ ODADAN BİR BAHÇEYE ÇIKILIR. BAHÇEDE BİR TAŞ GÖRECEKSİN. TAŞIN ÜSTÜNDE BİR LÂMBA OLACAK. O LÂMBAYI BANA GETİR..
5

BU YÜZÜĞÜ PARMAĞINA TAK. O OLMAZSA İÇERİYE GİREMEZSİN.

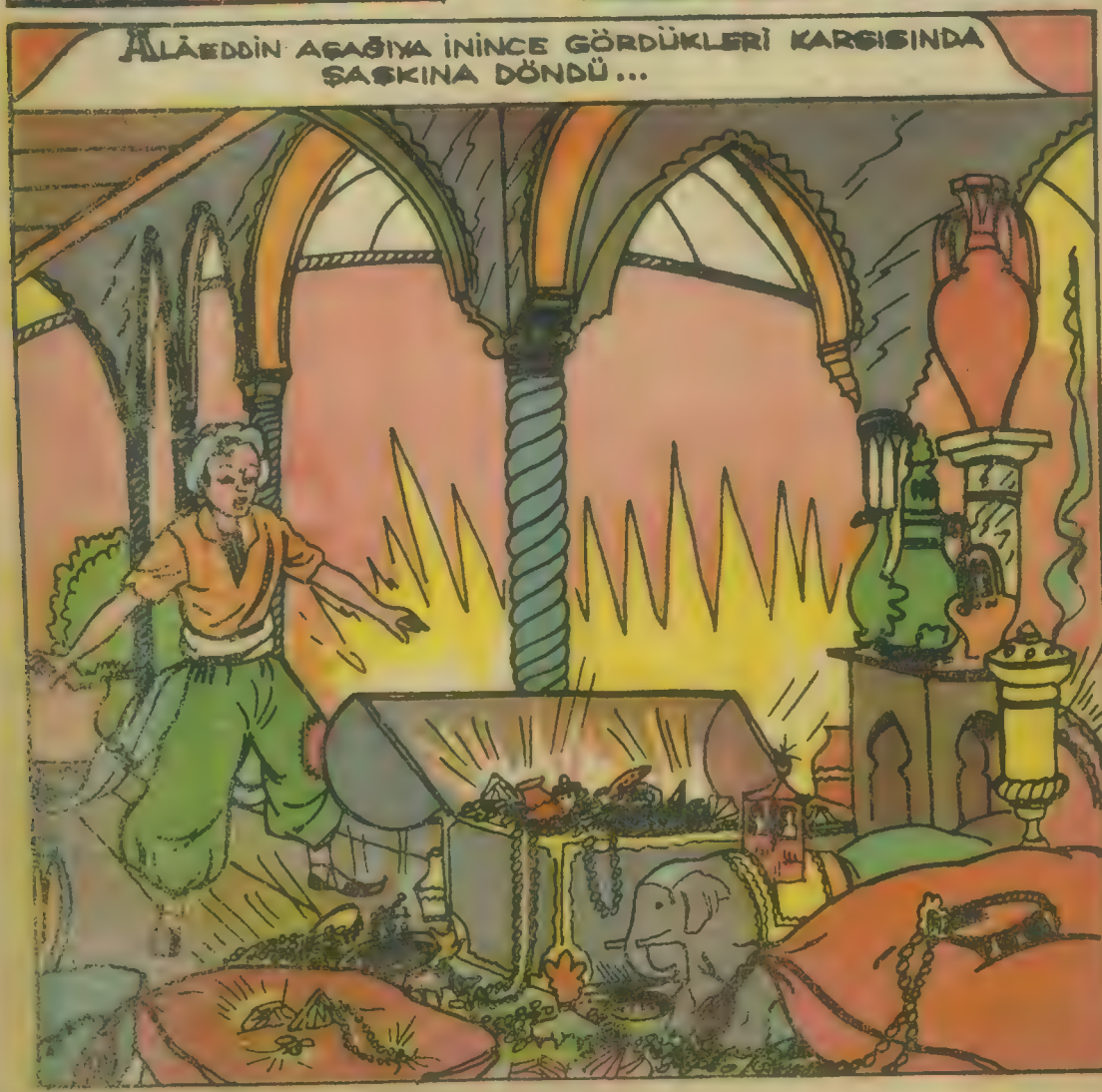
ALÂEDDİN AŞAĞIYA İNİNCE GÖRDÜKLERİ KARŞISINDA ŞAŞKINA DÖNDÜ...

HİÇ BİRŞEYE EL SÜRMEDEN ÜÇ ODAYI GEÇEREK BAHÇEYE ÇIKTI...
İŞTE AMCAMIN SÖYLEDİĞİ BAHÇE BURASI GALİBA
6
ONUN İSTEDİĞİ LÂMBA DA BU!..
PEKİ AMA BURADA MİLYONLAR KIYMETİNDE İNCİ, ELMAS, ALTIN VARKEN NEYE SADE O LAMBAYI İSTEDİ...
DÜŞÜNE DÜŞÜNE MAĞARANIN AĞZINA GELDİ..
AMCACIĞIM YARDIM ET DE YUKARI ÇIKAYIM.
SEN EVVELÂ LAMBAYI VER BANA

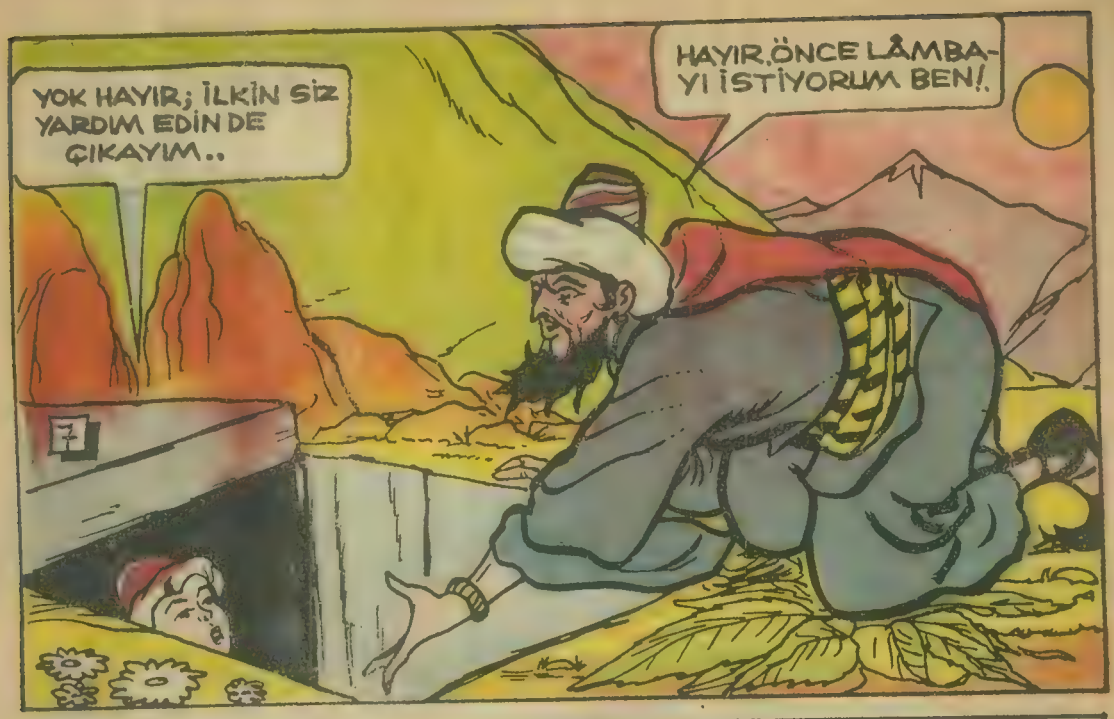
YOK HAYIR; İLKİN SİZ YARDIM EDİN DE ÇIKAYIM..
HAYIR, ÖNCE LÂMBAYI İSTİYORUM BEN!.

ALÂEDDİN'İN İSRARI AMCASINI MÜTHİŞ KIZDIRDI...
ABRAKAZAR!. ABRAKAZAR!. EY TOPRAK KAPAN!!

BİRDENBİRE TOPRAK ÜZERİNE KAPANINCA ALÂEDDİN YERİN ALTINDA KALDI..

EZOP'TAN HİKÂYELER

ÇOCUK VE ISIRGAN OTU

Çocuğun birini ısırgan otu sokmuştu. Hemen eve koştu, annesine, «Ona okadar hafifçe dokunduğum halde gene de beni ısırdı» diye şikâyet etti.

— İşte onun için ısırdı ya, diye annesi cevap verdi. Bir daha sefere ısırgan otunu ellersen, sıkı sıkı kavra. O zaman ipek gibi yumuşak olduğunu göreceksin.»

NE YAPARSANIZ YAPIN, YAPTIĞINIZI BÜTÜN GAYRET VE KUVVETİNİZLE YAPIN.

KEDİ VE TİLKİ

Kedi ile tilki ormanda konuşmaya dalmışlardı.

Tilki, «İşler ne kadar fena giderse gitsin, aldırış etmem!» dedi. «Düşmanlarımın elinden kurtulmak için binlerce usulüm var.»

— Benim sadece bir yolum var, diye kedi cevap verdi. Eğer bunda muvaffak olamazsam mahvoldum demektir.

Tilki, «Senin için çok üzülüyorum» dedi. «Gerçekten acınacak bir haldesin. Sana canını kurtaracak bir-iki usul öğretmek isterdim.»

Tam o sırada birkaç av köpeği meydana çıktı. Kedi, kendini müdafaa edecek tek yolu kullandı. Bir ağaca tırmanıp rahatça aşağıyı seyre koyuldu. Tilki, övündüğü türlü hileyi kullanmasına rağmen, köpekler tarafından mağlûp edildi, parça parça oldu.

İYİ ÖĞRENİLEN BİR TEK ŞEY İNSANI SELÂMETE ÇIKARIR.

KIRLANGIÇ BALIĞI VE YUNUS

Yunus balığı tarafından kovalanmakta olan kırlangıç balığı kurtulmak için fazla derin olmayan bir suya girdi. Yunus balığı tarafından hâlâ kovalanmakta olduğunu görünce kıyıya daha çok yaklaştı ve bir dalga tarafından kızgın ve kuru kumlar üzerine fırlatıldı. Kırlangıç balığını yakalamak arzusuyla yanan Yunus balığı da onun arkasından okadar süratle geliyordu ki, hızını kesemedi, kendisi de kumların üzerine düştü.

Kırlangıç balığı, yunusun da kendi durumuna düşmüş olduğunu görünce içini çekti. «Şimdi artık huzur içinde ölebilirim» dedi. «Çünkü düşmanım olan sen de aynı akıbete mahkûmsun.»

İNTİKAM ALMAK TATLIDIR.

KISSADAN HİSSE

KAÇ PARAYA MAL ALMIŞ

Kısa zaman içinde çok para kazanmanın tesiriyle hayli şımarmış olan zengin bir adam, bir gün müzeye gider. Bir harpten sonra ganimet olarak ele geçirilen çok kıymetli bir tahtın önüne geldiği zaman müze müdürünü çağırır ve ona:

— Ben, der, bu tahtı satın almak istiyorum. Acaba fiatı nekadardır?

Müze müdürü bir müddet adamın yüzüne gülümseyerek bakar. Sonra:

— Bunun fiyatını siz ödeyemezsiniz efendim» diyerek şımarık zengine cevap verir. Zengin, adam, müze müdürünün kendisini küçük görmesinin verdiği hiddetle:

— Nasıl ödeyemem? diye âdeta haykırdı. «Ben milyoner bir adamım. Paramın hesabını kendim bile bilmem. Fiyatını söyle de tahtı alıp götüreyim.

Onun bu sözleri üzerine müze müdürü kıs kıs gülerek şöyle der:

— Pekâlâ... Madem tahtın nekadar ettiğini öğrenmek istediniz söyliyeyim. Eğer ödeyebilirseniz tahtı alıp götürebilirsiniz. Bu taht bize tam onbin askerin ölüp gitmesine mal olmuştur. Eğer onları diriltebilirseniz buyrun tahtı alın...

Dünyada herşey parayla satın alınmaz.

Benim Babam

HİSSİ ve ÖĞRETİCİ ROMAN

YAZAN: KEMALETTİN TUĞCU

— 20 —

Kız odadan çıktı. Fakat apartmanın küçük antresinde bir iskemleye yerleşti, cebinde taşıdığı bir romanı okumağa başladı.

Sabri Bey bir aralık yine geldi. Akşam yemeğinin tam yedi buçukta yenildiğini, sabahleyin kaçta gideceğimi öğrenirse ona göre kahvaltı hazırlatacağını bildirdi.

Yemeğe yarım saat vardı. Saçlarımı taradım. Karşı daireye geçerken Peyker telâşlı telâşlı bakıyordu. Ona hiç aldırmadan yürüdüm. Meleknaz Kalfa holde bir koltukta oturuyordu. Hemen yerinden kalktı. Ben ilerledim. Çalışma odasının kapısını vurdum.

Kalfa bu hareketime itiraz edemiyor, fakat zavallı ter döküyordu. Tekrar kapıyı vurdum.

Yine cevap yok.

Topuzu çevirdim. Kapıyı araladım. İçerisi kapkaraydı. Kapıdan sızan ışık köşede oturan babamı aydınlattı. Koltuğun üzerinde iki kat olmuş, ufalmış, bedbaht bir insan, biçare bir insan.

Kalfa beni eteğimden yakalamak, dışarıya çekmek istiyor, büyük bir felâket olmasından korkuyordu.

Hakikaten bu cüretim Vedat Beyi birden sinirlendirmişti. Fakat ben onun eliyle kapıyı örtmem ve çekilip gitmem için yaptığı işarete hiç aldırmadım. Bilâkis elektriği yaktım, ozaman kapıyı kapatarak ta yanına kadar gittim.

— Affediniz baba, dedim. Sizinle beraber yemek yemek istiyorum. O kalabalık içinde sizsiz yemek yemek bana çok ağır gelir. Hiç olmazsa yanınıza geldiğim bu ilk günün gecesinde sizinle beraber olmak isterim.

Gözlerinin etrafı kızıl birer halka ile çevrilmişti. Kalktı, yatak odasına geçti. Oradan doğru bir eter kokusu duydum. Tekrar kapının eşiğinde belirdi.

— Beni mazur görünüz, dedi. Rahatsızım.

— Öyleyse aşağıda o çatal kaşık gürültüsüne hiç tahammül edemiyeceğim, dedim.

Koltuğuna oturdu. Yüzünde acı, zehir gibi bir sırıtışla:

— İşte babanız, dedi. Bunun için sizin daha uzak bir daireye naklinizi temin edeceğim.

— Ben bilâkis sizin dairenizde, meselâ şu küçük odaya yerleşmeyi düşünüyorum. Size daha yakın olurum. Birbirine en yakın iki insan olarak beraber düşünür, icabederse beraber ağlar, belki birgün bir aralık beraber güleriz.

— Gülmek mi?

— Gülmekle ağlamak birbirine çok yakındır baba. Son zamanlarda bunu o küçük kızda gördüm. Size bir de haberim var. Basri Bey bana hayli para verdi. Bunun hemen çoğunu Büyükabaya bıraktım. Vaktin geçmiş olmasına rağmen yiyecek ve yakacak olarak bir eve lâzım olan herşeyi aldım. Büyükbabamın gözleri yaş içinde kaldı. Fakat teyzem hıçkırıklarla ağladı. Yokluk ve ihtiyaç öyle birşey ki baba...

Vedat Bey beni dinliyordu. Kapkara düşünceleri dağılmıştı. Kendisini unutmuştu biraz. Yavaş yavaş onun büyük koltuğuna, onun yanıa ilişmiştim. Buz gibi soğuk ola elini iki elim arasına ldım.

— Size ne kadar teşekkür etsem azdır baba. Küçüğün sevincini görseydiniz. Her eline bir portakal almıştı. İhsan Beye «Sana da var dede» diyordu. «Anneme de var, Orhan ağabeyime de».

Beni dinlediği kadar söylüyordum.

— Bana ayırttığınız dairede çalışma odasında annemin resmini görünce buradakil resim zannettim. Fakat benim içinde ikinci bir kopya yaptırmışsınız. Demek annemi paylaşacağız baba.

— Bana ondan bahsetme. Rica ederim ondan bahsetme. Onu bir hain, bir kalbsiz olarak düşünürken bukadar ıstırap çekmiyordum.

— Baba bir ömrün boyunca çektiğin ıstırap yetişmedi mi?

— Bu benim ömrümün sonuna kadar sürecek. Bana yakın olan sen de usanacaksın benden.

Koltuğun üzerinde iki kat olmuş, ufalmış, bedbaht bir insan...

— Ben mi? Hayır baba. Değil mi ki babamsın.

Vedat Bey içini çekti ve:

— Madem ki istiyorsunuz, yemeği beraber yiyelim, dedi.

Hemen kalktım. Meleknaz Kalfaya:

— Ben babamla burada yemek yiyeceğim, dedim. Peykere de söyleyiniz, size yardım etsin.

Beş on dakika sonra holde küçük bir masa kurulmuş ve yemek hazır edilmişti. Vedat Bey sofraya hizmet eden kıza bir iki defa teşekkür etti. Yemekten sonra onu yine yalnız bırakmak istemedim.

— Baba, burada çalışabilir miyim?

Yalnızlığa, bu yalnızlık içinde düşüncelerine, ıstıraplarına, kendisini bırakmağa alışmış olan zavallı adam belki istemiyerek buna razı olmuştu. Kendisi de bir koltukta oturuyordu. Arada uzunca bir sükût olunca hemen başımı kaldırıyor ve ona derse ait birşeyler soruyordum.

— 17 —

Mayısın ortalarına doğru yayla nakletmiştik. Bizimle yalnız bir ahçı, Peyker ve Meleknaz Kalfa gelmişti. Yalıda bir bahçıvanla yanaşması vardı.

Peyker çok terbiyeli bir kızdı ama biraz fazla mütecessis ve konuşkandı. Küçükbey diye söze başlıyor ve bana aile içinde olup bitenleri anlatıyordu. Büyük beyefendi ölmeden evvel dört çocuğuna mallarını ve parasını taksim etmiş, kendisine hiçbir şey alakoymamış ve Vedat Beyle oturmayı tercih etmiş. Sedat Bey müthiş kumar oynarmış. Kısa zamanda kendi hissesini yiyip bitirmiş, ödünç para istemeğe, ticaret yapmağa kalkışmış. Vedat Beye yüzbinlerce lira borçlanmış. Peyker sesini indirerek:

— Vedat Beyefendi varissiz ölürse mirası üçe taksim edileceğinden sizin ortaya çıkmanıza razı değildi, diyordu. Bakınız şimdi darıldı. Üç çocuğu ve yengenizle geçinmekten bile âcizdir. Çok kızdığı halde apartmandan gidemiyor. Nihat Bey amcanız da servetinin çoğunu yedi. Fakat o çalışıyor. Saygılı ve nazik bir insandır. Çocuklarını da yetiştiriyor. Halanıza gelince, büyük beyefendi vefat eder etmez çılgın bir hayat yaşamağa başlamış. Elmaslar, takım takım elbiseler, Avrupada gezmeler. Neticede Vedat beyin koltuğunun altına sığınmağa mecbur kaldı. Lamia Hanım annesine hiç benzemez.

(Devamı gelecek sayıda)

HER HAFTA BİR İLİMİZ

MARAŞ

Maraş'ın dağ köylerinden birinde keçi otlatan köy çocukları

İşte Anadolu'nun en eski şehirlerinden biri daha: Maraş. Anadolu tarihinde adı bilinen ilk insanlardan Etilerin kurmuş olduğu bir şehirdir. Ahırdağı eteğinde yayılan bir düzlüğün ortasında, az yüksek bir sırt üstünde kurulmuştur. Ceyhan ırmağı, Aksu koluyla Maraş önlerinde birleşir. Bu yüzden Maraş, çevresi gayet sulak, verimli, yemyeşil bir ülkedir. Karşıdan bakıldığı zaman Maraş, gözalıcı, gönül açıcıdır. Etilerden sonra Asurların, Babillilerin, Romalıların, Selefküslerin, Arapların, Zülkadir Oğullarının, nihayet Yavuz Sultan Selim zamanında Osmanlı Türklerinin eline geçmiş olan Maraş halis bir Türk şehridir.

I. Dünya Harbinden sonra Türk toprakları paylaşılmağa kalkışılınca buna ilk karşı koyan ve kendini aslanca koruyan şehirlerimizden biri de Maraş olmuştur.

Bununla beraber bu savunma hareketi Maraş'a hayli pahalıya maloldu. Sayısı 50 ye yaklaşan camileri, medreseleri, kitapsarayları, okulları, hanları, hamamları, çeşmeleri, tarihsel kalesi, alaca tezgâhları, sabunhaneleri, tabakhaneleri, demircilik, saraçlık işleri ile çarşısı, pazarı işlek, canlı bir şehir olan Maraş düşman işgaline uğrayarak yandı, yıkıldı. Selçuklulardan kalma eserleri mahvoldu.

Gazi Maraş'ın yaraları Cumhuriyet devriyle beraber sarılmaya başlanmıştır. Şehir yeniden canlanmış, yücelme ve ilerleme yoluna girmiştir. Fevzipaşa-Malatya yolu Maraş'ın ekonomik kalkınmasına yardım edecektir.

1955 sayımına göre nüfusu 377.735, yüzölçümü 15.092 kilometrekaredir. Maraş, ayni adı taşıyan ilin merkez ilçesidir. Bu ile bağlı diğer ilçeler şunlardır: Afşin, Andırın, Elbistan, Göksun, Pazarcık.

MERAKLI Bahisler

Makine insan uzuvlarının her hareketini taklit edebilir mi?

İnsan vücudü manivelâ, makara, vinç gibi tulumba gibi mekanik esasların en mükemmel örneklerine sahiptir. Makineler bunların her birini taklit edebilir; bir tanesinden maada. Hiçbir makineinn yapamadığı bu iş kol bileği, el ve parmakların aynı zamanda işleyişidir. Sadece bileğin işleyişini kopya eden makineler de vardır. Fakat bu üç işi aynı zamanda ve bir arada görebilen bir makine henüz icad edilmiş değildir. Onun için bu makine asrımda bile biraz incelik isteyen mamulâtlar hiç olmazsa kısmen elle yapılırlar.

Dünyanın 4 Köşesinden

Bir yağmur veya fırtına bulutu, içerisindeki su tükeninceye kadar ne kadar yol alır?

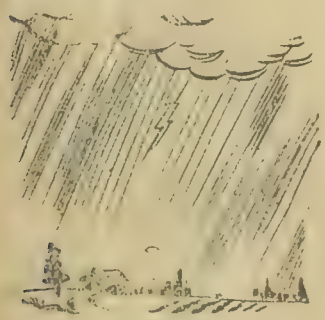

Bir yağmur bulutunun su muhtevasını ölçmek için yapılan hesaplar, bir metre küp bulutta dört santimetre küp su bulunduğu neticesini vermiştir. Büyük bir yağmur bulutunun ortalama 70 kilometre küp olması icap eder. Bir kilometre küp bulut havası dört milyon litre su ihtiva ettiğine göre, bütün buluttaki su 280 milyon litredir. Bulut, üzerinden geçtiği her havaliye, metre kare başına beş litre su bırakır. 25 Km. yol aldıktan sonra, içerisindeki bütün suyun tükenmiş olması veya bulutun çözülüp yok olmuş bulunması gerekir. Bulutlar çok kere yüzlerce kilometre uzaklara giderler. Havada mevcut su buharı sayesinde takviye olup yollarına devam ederler.

Dünya yüzündeki en uzun tüneller hangileridir?

Dünyanın en uzun tüneli hâlâ, İsviçre'nin Wallis Kantonundan İtalya'ya inen Semplon tünelidir. Bunun uzunluğu 19. 80 Km. dir. İki Semlpon tünelinden ilki 1906'da, ikincisi ise 1922'de tamamlanmıştı. İkinci en uzun tünel, İtalya'nın 1923 ve 1930 yılları arasında tamamlanan 18,5 Km. lik Apenin tü

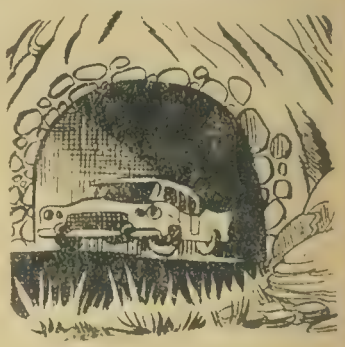

nelidir. Üçüncülük İsviçre'nin 15 Kilometrelik Gotthard tünelindedir. Ama belki de Güney Amerika birkaç yıl sonra dünyanın en uzun tünelinin sahibi olacaktır. Zira Şili demiryollarının Santiago ve Valparaiso şehirleri arasında açtırdığı tünelin uzunluğu, Semplon'u altı kilometre nisbetinde geçecektir.

Amerika'da ne kadar hususî uçak vardır?

1958 yılının aralık ayında yapılan bir istatistiğe nazaran, Amerika'da askerî olmıyan 97 bin 414 uçak vardır. Birleşik Amerika Havayollarının uçak parkında 1836 kadar uçak bulunmaktadır. Hususî makinelerin sayısı ise 95.578 civarındadır. Bunlar daha ziyade iş seyahatleri için kullanılmaktadır. Bunların 25.000 i fabrika sahip-

TARİH YAPRAKLARI

Nizip bozgunu

İkinci Mahmut zamanında Mısır Valisi Mehmet Ali Paşa istiklâl dâvasına çıkmıştı. Oğlu İbrahim Paşa iyi bir komutandı. Toros geçitlerinde savaşa hazırlanıyordu. Osmanlı ordusuyla Mısır ordusu Nizip'te karşılaştılar. Savaşı idaresizlik ve kafasızlık yüzünden Osmanlı ordusu kaybetti. Düşmanın Anadolu içlerine kadar girmesine sebep oldu.

Silistre zaferi

Rus ordusu kat kat üstün kuvvetlerle Silistre şehrimizi kuşatmıştı. Türk ordusu kahramanca bir boğuşma yaparak zaman zaman kaleden dışarı uğrayıp düşmanı bozuyordu. Ruslar bu savaşta ağır kayıplara uğradılar. 41 gün süren bu kuşatma savaşı ordumuzun başarısı ve galibiyetiyle neticelendi. Bu savaşta bütün dünyanın takdirini kazanan Musa Hulûsi Paşa şehit oldu.

Anadolu'nun işgali

1920 yılının Haziran ayının 24 ünde Yunanlılar, Alaşehir'i, 30 unda Balıkesiri işgal ettiler. İngilizler 26 Haziranda Bandırma ve Mudanya'ya asker çıkardılar.

Hacı Arif Bey'in ölümü

Klâsik musikimizin büyük üstadlarından Hacı Arif Bey 28 Haziran 1884'te ölmüştü. Bu büyük bestecinin eserleri bugünkü musikimizde çok kıymetli ve büyük bir yer tutmaktadır.

lerinin, 10,000 den fazlası çiftçilerin ve hayvan yetiştiricilerinin, 9800 ü doktorların, 2300 ü baytarların, 7000 i mimarlarla müteahhitlerin, geri kalanları ise sigorta şirketlerinin ve bunlara benzer şirketlerindir ve iş maksadiyle kullanılmaktadır.

Maymun bir ticaret metaı mıdır?

Tıbbî araştırmalarda kullanılan maymunlar, Hindistan, Pakistan, Malaya ve Filipinlerden getirtilmektedir. Son yedi yıl zarfında bu memleketlerden Avrupa ve Amerika'ya yarım milyon maymun ihraç edilmiştir. Maymun başına alınan para 20 dolardır.

Bal ne kadar zamandır bilinmektedir?

Balın, tarihten önceki devirlerde dahi insanlar tarafından bilindiği ve değerlendirildiği tahmin edilmektedir. Zamanımızdan 15,000 yıl önce, Taş Devrinde bir mağara duvarına yapılmış resim, insanları, bir ağaçtan bal toplar göstermektedir. Bu tarihî eseri âlimler İspanya'da keşfetmişlerdir. Yunanlılarla Romalıların büyük doktorları, hastalarına bal kürleri tavsiye ederlerdi. Orta Çağlarda da birçok hastalıklar, çiğ olarak yenen veya şarap yahut süt içinde verilen balla tedavi edilmeğe çalışılırdı. Balın, birçok kıymetli besleyici ve koruyucu maddeler ihtiva ettiğine şüphe yoktur.

MUSİKİ BİLGİLERİ

ALİ RİFAT BEY

Türk fasıl musikisi dediğimiz, bugünkü alaturkaya hizmet etmiş memleket ölçüsünde çok kıymetli sanatkârlarımız yetişmiştir. Bunlar devirlerine göre müzik sanatında yenilikler göstermişler, bu sanatı herkese sevdirmişlerdir. Merhum Ali Rifat Bey de bunlardan biridir. Bugünkü Batı müzik tekniğini bilmemekle beraber şarkılarında bu havayı yaşatan, oriinal melodiler bulan bir sanatkârdır. Eserleri, diğer bestecilerden ayrı bir özellik taşır.

Ali Rifat Bey 1867 - 1935 yılları arasında yaşamış bir sanatkârımızdır. İstanbulludur. Rifat Bey adlı bir yarbayın oğludur. Uzun seneler İstanbul konservatuarında tarihî Türk musikisi çalışmalarında bulunmuş ve Kadıköy Şark Musikisi Cemiyeti'ni kurmuştur.

Şair Mehmet Âkif'in İstiklâl Marşını bestelemişler arasındadır.

MÜZİK NASIL DİNLENİR?

Müzik, kulağa ve ruha hitap eden bir sanattir. Kulağımızın yardımı ile ruhumuz gıdalanır. Biz bu gıdayı sindirebilmek için, onu kulağımızla iyice hazmetmemiz icabeder. Bunun için de ilk yapacağımız şey, çalınan müziği dikkatle dinlemektir. Konuşmak ve bu dikkati bozacak hareketler yapmak doğru değildir. Bu, hem etrafımızı rahatsız etmek olduğu gibi, çalıcılara da bir saygısızlık olur. Sanatkâr çaldığı parçanın dikkatle dinlenmesinden memnun olur.

Batıda konser salonları ibadet yeri gibidir. Dinleyiciler ve çalıcılar en temiz kıyafetlerini giydikleri gibi, sükûtu ve müziğin ahengini bozacak en ufak bir çıtırtıyı bile yapmaktan çekinirler. Müzik derin sessizlik içinde dinlenir.

Nuri Sami KORAL

En uzun yüzücülük rekoru nedir?

Dünyanın en uzun yüzücülük rekoru 1940 da St. Louis'li John V. Sigmund tarafından kırılmıştır. Sigmund St. Louis'ten hareket etmiş ve Missisipi üzerinde Memphis yakınlarına kadar,, hiç mola vermeksizin 292 mil yüzmüştür. Bu fasılasız yüzme 89 saat 42 dakika, yani takriben üç gün dört gece sürmüştür. Ondan evvelki rekoru Clarence Giles, 1939 da Yellowtone nehrinde 288 mili 77 saat 31 dakikada hiç durmaksızın yüzmek suretiyle kırmıştı. İki yüzücü de temmu zayında yüzmüşlerdir.

Dilin Kemiği Yok!

BU ATALAR-SÖZÜ'nün şu şekilleri vardır: «Dilin kemiği yok, bildiğini söyler», «Dilin kemiği yok, bildiği gibi döndürür.», «Dilin kemiği yok, nereye çevirsen oraya döner.»

Görülüyor k, dilin kaypak, kıvrak, kaygan ve nihayet güvenilmez oluşu belirtilmektedir. Bundan dolayı tutulması güç olan DİL'i tutmak ve onu idare etmek insan iradesinin vazifesidir. DİL'i irademiz altına almak gerektir; amma bu iş kolay değildir. Zaten kolay olsaydı insanlar biribirlerini dilleriyle yaralamazlar, kalblerini kırmazlardı; kırgınlıklar olmazdı.

Ay Alloğlu

EĞLENCE BULMACA

SABRIN SONU SELAMET

Güngör, Attilâ'yı tiren yolunun kenarında bir elindeki saate, diğer elindeki tiren tarifesine bakar bir halde gördü. Yanına gitti, sordu:

— Neye burada böyle bekliyorsun?

— Annem tirenin geçeceği vakitler yoldan karşıdan karşıya geçme demişti. Onun için son tirenin de geçmesini bekliyorum!

GEVEZELİK ETMİŞ

Kaya arkadaşı Pervin'i kızdırıyordu:

— Siz kızların saçı uzun, aklı kısadır!

Pervin de şöyle cevap verdi:

— Senin de dilin uzun, aklın kısa!

DUKKANDA

Yemişçi dükkânına bir alıcı girdi, yemişlere şöyle bir baktı, beğenmedi, satıcıya döndü:

— Yahu, dedi, bu yemişlere de ne olmuş böyle? Biraz daha dursalar bayatlıya bayatlıya kuruyacaklar!

Dükkânın sahibi kurnaz kurnaz gülümsedi:

— Ziyanı yok beyim, o zaman da kuru yemiş diye satarım!

SOZ

Oktay kardeşine:

— Sınıfı geçersem sana bak neler, neler alacağım! dedi.

Kardeşi başını salladı:

— Anladım, anladım!

— Neyi anladın?

— Bol bol «alacağım!» dediğine göre sınıfta kalacağını!

Bilin Bakalım?

Köylünün biri ölürken üç oğluna 11 koyun bırakmış. 11 koyunun yarısını büyük oğluna, dörtte birini ortanca oğluna, altıda birini de küçük oğluna verdiğini söylemiş. Hiç bir koyunun kesilmemesini de şart koşmuş.

Adam ölmüş. Çocukları bir düşüncedir almış. Çünkü 11 tam olarak ikiye bölünemez ki büyük oğlu payını alsın!

İş mahkemeye düşmüş, yargıç bu işi halletmiş. Acaba nasıl?

Bu bilmeceyi iyice düşünün. Çözemezseniz karşı sayfamıza bakın. Meselenin nasıl çözüldüğü orada yazılıdır.

Küçük ili karenin içindeki parçacıkları yanyana getirerek bu küçük kara köpeği meydana çıkarabilir misiniz?

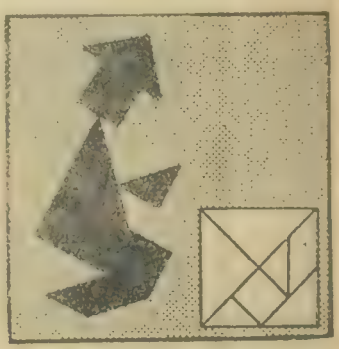

Küçük kareyi çizgilerden kesin. Bu parçalarla, yanda kitap okuyan Çinliyi meydana getirmeğe çalışın.

BIKMIŞ

Şehirin gürültülü hayatından bıkmış olan biri bir arkadaşına dert yanıyordu:

— Bıktım şu şehir hayatından, nedir bu gürültü? Bütün gün dinle, dinle, bitmek, tükenmek bilmiyor. Alıp başımı Anadolu'ya gideceğim. Vapur, tiren, tramvay, otomobil, araba gürültüsü duymuyor muyum zıvanadan çıkıyorum, yüzlerini bile görmek istemiyorum!

— Peki, Anadolu'ya ne ile gideceksin?

— İlkönce buradan vapura, sonra tirene, tirenden indiğim yerden otomobile bineceğim, 4 saat yol aldıktan sonra 3 saat da araba ile gideceğim!

NAZİK HAKEM

Özcan'ların mahallesinin takımı ile komşu mahallenin takımı arasında o gün bir futbol maçı yapılıyordu. Hakemleri de Acar olmuştu. Kolunda saat, ağzında düdük oradan oraya koşuyordu. Bir aralık oyunculardan Hilmi bir arkadaşına istemiyerek tekme vurdu, hakem Acar hemen düdüğünü çaldı:

— Arkadaşına tekme vurup yere düşürdükten sonra elinden tutup kaldırmadığın için çık bakalım dışarı!

ÇOK CANLI OLMUŞ

Küçük Nejat, bir resim sergisini geziyordu. Yeni çiçek açmış bir erik ağacının resmi önünde durdu. Resim çok hoşuna gitti. Ressam çok canlı yapmış olacak ki, bir türlü resmin önünden ayrılamıyordu. Bir aralık resmi yapan ressam Nejad'ın yanına sokuldu; bukadar uzun seyretmenin sebebini sordu. Küçük Nejat da resmi beğendiğini anlatan şu sözleri söyledi:

— Çiçeklerin yemiş vermesini bekliyorum!

SEBEBİ

Ali ile babası, tatil olunca seyahate çıkarlar; köylere kadar gidip gezerler. Bu tatil de öyle yaptılar. Bir köy evinde birkaç gün misafir kaldılar. Ali, köylülerin yalnız çorbayı kaşıkla içtiklerini, diğer yemekleri elleriyle, çatal kullanmadan yediklerini gördü. Bir köylüye sordu:

— Siz neden böyle beş parmakla yemek yersiniz?

Köylü cevap verdi:

— Altı parmağımız olmadığından!

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

SAYI: 57 CİLT: 4

24 HAZİRAN 1959

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden :
CELÂL DEMİRAY

Hazırlayan :
OĞUZ ÖZDEŞ

Yayınlayan :
TÜRKİYE YAYINEVİ
Ankara Caddesi No. 36
İstanbul
Telefon : 22 37 14

Basıldığı yer :
TÜRKİYE BASIMEVİ

Klişe: Türkiye Klişe Atölyesi

Sayısı : 75 kuruş. Yıllık Abonesi (52 sayı) 39, altı aylığı 19,5 lira. Dış ülkelerdeki abonelerden 5 lira fazla ücret alınır.

İlânın santimi sekiz liradır.

KARŞI SAYFADAKİ BİLİN BAKALIM'IN ÇÖZÜMÜ

Yargıcın da bir koyunu varmış. Köylüden kalan koyunların ikiye bölünemediğini görünce kendi koyununu da bunlara katıp payı öyle yapmış. O zaman:

12: 2 = 6 büyük oğul
12: 4 = ortanca oğul
12: 6 = 2 küçük oğul almış.

Bunların aldıkları koyunlar 6+3+2=11 etmiş. Yargıç da kendi koyununu geri alıp işin içinden çıkmış.

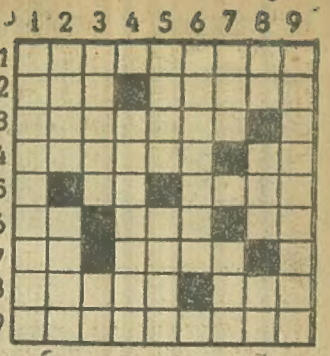

YUKARDAN AŞAĞI:

1 — Yanak şişiren bir hastalık. 2 — Yakın değil, ses. 3 — Tersinden okunursa iki elin sesi, güzel sanat. 4 — Yüz yıkayacak yer. 5 — İnsan, okul paydosu. 6 — Güzel kokulu su. 7 — Fakat, kolay tutuşan birşey. 8 — Tersi çok değil, tersi koca bir hayvan, içilir. 9 — Sallayıp sarsmak.

SOLDAN SAĞA:

1 — Bir çocuk hastalığı. 2 — Bir diş, kan borusu. 3 — Tatlıların ecesi. 4 — Beyazlama, bir nota. 5 — Vurulan veya yakalanan yenecek hayvan, erkek adı. 6 — Akıl, donuk, bir nota. 7 — Bir nota, bir deniz. 8 — Bir ilimiz, eski zaman bastonu. 9 — Güzel öten büyükçe bir kuş.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	D	C	■	K	Ü	T	■	S	İ
2	E	C	E	■	Ç	■	Y	A	N
3	L	A	M	A	■	K	A	L	E
4	■	İ	K	İ	Z	■	A	Z	I
5	■	■	■	İ	■	V	■	■	K
6	A	Ş	A	L	■	A	K	A	K
7	Y	A	L	I	■	K	U	R	U
8	A	D	İ	■	R	■	M	A	L
9	K	A	■	T	B	L	■	Ç	A

Geçen Haftaki Bulmacanın Halli

BİLGİNİZİ ÖLÇÜNÜZ'ÜN CEVABI

1 - Eyfel kulesi Paris'tedir.
2 - Verem mikrobunu Koch bulmuştur.
3 - Napolyon ilk olarak Elbe adasına sürülmüştü.

NE ÇIKAR?

Öğretmen çocuğa sordu:

— 66 dan 99 çıkarırsan, neticede ne çıkar?

Çocuk — Deli olduğumu!..

HÂRİKA ARAÇ

Bu harika araçla ilk tecrübede
HER TALEBE RESİM YAPABİLİR.
Talebelere kitap kadar faideli, öğretici, eğlendiricidir. Bedelini gönderenlere postalanır. 25 Krş. Pul mukabilinde izahlı BROŞÜR gönderilir.
SONERMAN OFİS
P. K. 616 ANKARA

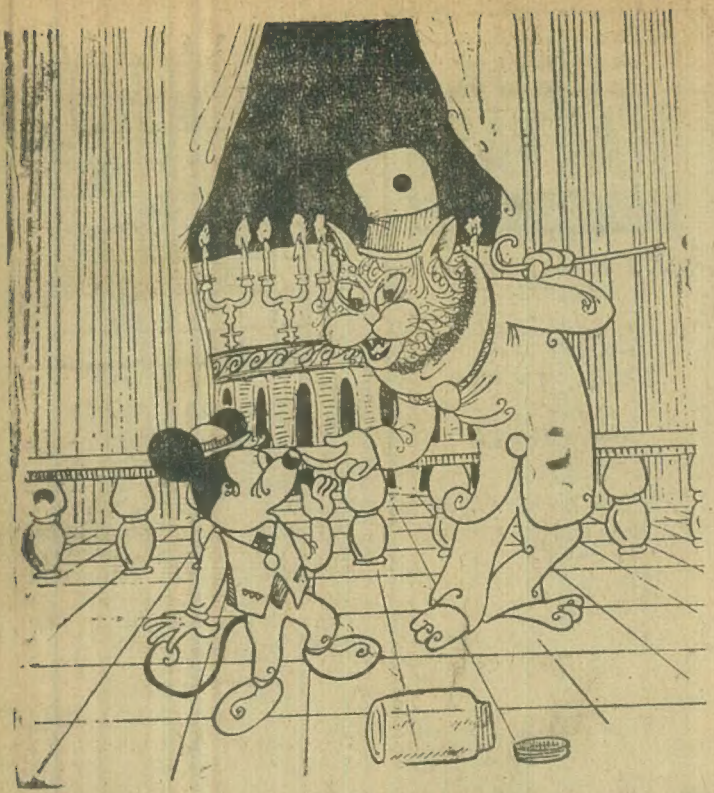

KEDİ VE FARE

hikâye

KEDİ ve fare yeni tanışmışlardı. Biribirlerini çok sevdiler Bilhassa kedinin fareye gösterdiği alâka ve şefkat çok büyüktü. Bunu gören fare, nihayet kedi ile anlaşmağı, aynı evde birlikte oturmayı kabul etti.

Kedi, «Kış için hazırlık yapmalıyız,» dedi. «Yoksa açlık tan ölürüz. Sen, küçük arkadaşım, sakın dışarı çıkma. Kapana tutulursun. Ben ne yaparım sonra!»

Böylece aralarında bir karara vardılar ve bir küçük kavanoz yağ aldılar. Fakat yağı nereye koyacaklarını bilemiyorlardı. Uzun araştırmalardan sonra kedi, yağı saklayacak bir şatodan daha münasip bir yer olamıyacağını söyledi. Planlaştırdıkları gibi yaptılar.

Fakat çok geçmeden kedi, yağdan bir lokma tatmak için büyük bir arzu duydu. «Beni dinle küçük fare» dedi «Kuzenim yeni doğurduğu çocuğa isim babalığı yapmam için bana haber göndermiş. Ben oraya gidiyorum. Sen evde kal, beni bekle, olur mu?»

— Tabii gidebilirsin, diye cevap verdi farecik. Acele et de geç kalmayasın! Orada kimbilir ne güzel şeyler yiyeceksin?

Tabii kedinin bütün söyledikleri yalandı. Kedinin kuzeni yoktu. Evden çıkınca dosdoğru şatoya gitti, yağ kavanozunun tepesini yaladı. Sonra şehrin içinde gezintiye çıktı, ahbaplarını ziyaret etti. Bir evin çatısına oturdu, güneşin ışıklarında gerine gerine uzandı. Şatodaki küçük yağ kavanozu aklına geldikçe bıyıklarını yalıyordu. Akşam olunca eve döndü.

— Hoş geldin, diyerek küçük fare onu karşıladı. İnşallah gittiğine pişman olmamışsındır. İyi eğlendin mi?

— Bebeğe ne isim verdiniz?

— Bitirmek!

Farecik hayretle, «Bitirmek mi?» diye hayretle haykırdı. «Acaip bir isim. Ailenizde çok kullanılan bir isim mi bu?»

Aradan zaman geçti. Kedinin içerisini yeni bir arzu kaplamıştı. Fareye, «bana bir iyilik daha yap, bu gün de bana izin ver» dedi. «İkinci defa olarak isim babalığı etmem isteniyor.»

İyi kalpli farecik hiç itiraz etmedi. Kedi gene dosdoğru şatoya gitti. Yağın hemen yarısını yedi. Akşam eve döndüğü zaman, fare, yavruya ne isim koyduğunu öğrenmek istedi.

— Yarım, diye cevap verdi.

Fare şaşırmıştı. Ömründe böyle bir isim duymamıştı.

Kısa bir zaman sonra kedinin ağzı yeniden yağ için sulanmaya başladı. Fareye: «İyi şeyler daima üç defa olur» dedi. «Gene isim babalığı için davet olundum. Son defa olarak gitmeme müsaade edeceksin değil mi?

Fare, «Bitmiş, Yarım, ne tuhaf isimler» diye kendi kendine mırıldandı. «Bayağı meraklı şeyler!»

Kedi, «Tabii her gün evdesin, hiç dışarı çıktığın yok...» dedi. «Dışarıda neler olduğunun farkında değilsin ki...»

Böylece küçük fare evde kaldı. Temizlik yaptı, yemeği hazırladı. Bu sırada açgözlü kedi şatoya gitti, yağı bitirdi Akşam eve döndüğünde içi rahattı. Artık geride hiçbir şey kalmadığını biliyordu. Farecik merakla bu üçüncü çocuğa ne isim verdiklerini sorunca, kedi «Bu isim de hoşuna gitmeyecek» diye cevap verdi. «Buna Hepsi Bitti dedik»

— Hepsi Bitti mi? Aman Alahım ne acaip isimler bunlar. Ne mânası var bunun şimdi?»

O günden sonra hiç kimse kediyi isim babası olarak istemedi. Kış gelmişti. Artık dışarıdan hiçbir şey elde etmeğe imkân yoktu. Farecik şatodaki yağı düşünmeğe başlamıştı. Bir gün kediye «Gel artık gidip, yağ kavanozunu getirelim» dedi. «Bu kadar zaman sonra tadı kimbilir ne kadar nefis olmuştur»

Kedi hiç bozmadan «Tabii çok güzel olmuştur» diye cevap verdi.

Birlikte yola çıktılar. Şatoyavardıkları zaman kavanozun içinde bir damla yağ bulamadılar. Fare acı bir sesle, «Şimdi herşeyi anlıyorum» dedi. «Demek senin arkadaşlığın bu kadarmış. İsim babalığı yapacağın yerde buraya geldin ve yağı bitirdin.»

Kedi öfke ile, «Sen dilini tutacak mısın?» diye haykırdı. «Bir kelime daha söylersen seni de yutarım.»

Zavallı fareciğin dilinin ucunda, «Hepsi Bitti» kelimesi vardı. Bunu duyan kedi hemen atıldı ve fareciği bir lokmada yuttu.

İşte dünyanın hali...

YAMAN İZCİ İLE KABASAKAL AMCA

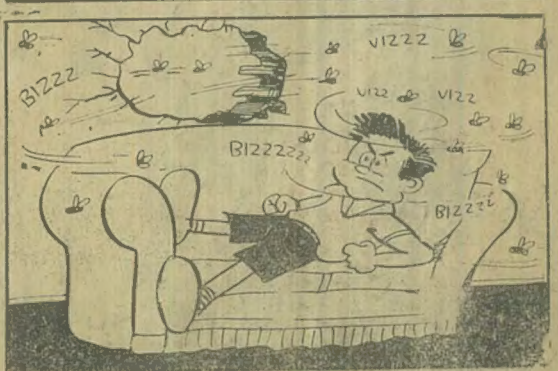

ÇOCUK HAFTASI

EN İYİ ÇOCUK MECMUASI

BU SAYIDA:

Alâeddin ve Sihirli Lâmbası

(RESİMLİ ROMANIMIZ DEVAM EDİYOR)